

idet jeg forlanger et Beløb i Afgift af 80,000 Kr., medens det øvrige Udvalg mener, at 40,000 Kr. kunde være passende. Hvis der skulde bebrejdes mig noget i Retning af, at jeg har forlangt 80,000 Kr., skulde det være det, at det er for lidt. „Berlingske Tidende“ har nemlig en aarlig Netto-Indtægt af ca. 140—150,000 Kr., og saa mener jeg, at naar vi lade Bladet beholde en 60—70,000 Kr. i Netto-Indtægt, vilde det være en Netto-Indtægt, som intet andet Blad her i Landet giver. Derfor kan det ikke siges, at 80,000 Kr. er for stort et Beløb. Tværtimod tror jeg, at de Berlingske Arvinger vilde være tilfredse, hvis de virkelig slippe for saa godt Køb, slippe med at betale 80,000 Kr., og saa redde det øvrige ved Hjælp af det store Privilegium. Man kunde jo gøre sig det Spørgsmaal: Hvad vilde „Berlingske Tidende“ være uden sit Privilegium? Jeg antager, at de fleste her i denne Sag kun vilde kende „Berlingske Tidende“ af Navn, hvis den ikke havde haft sit Privilegium at lene paa, den vilde da for længe siden være gaaet ud af de levendes Tal. Det mærkelige ved denne Sag er, at den højtærede Indenrigsminister ikke vil gaa med til at kræve denne Afgift. Hvilken den højtærede Ministers Stilling er i dette Spørgsmaal, er der jo ingen i Finansudvalget, der kender — vi kunne muligvis saa det at vide nu ved denne Forhandling — nogen det forekommer mig dog, at er der nogen, der har Pligt til at varetage Statskassens Løb, er det først og fremmest den højtærede Indenrigsminister; og her, hvor der frembyder sig et udmærket Statsobjekt og netop under sløje og daarlige Tider, hvor det gælder om at kunne forøge Statskassens Indtægt paa en Maade, som ikke kan blive trykkende, forekommer det mig mærkeligt, at den højtærede Indenrigsminister ikke vil varetage Statskassens Løb og søge at skaffe den en Indtægt, den jo meget godt kunde have Brug for. Jeg ved naturligvis ikke, hvilken Interesse den højtærede Indenrigsminister har over for „Berlingske Tidende“, det kender jeg ikke til, men det synes jo, at den højtærede Indenrigsminister har mere Interesse for „Berlingske Tidende“ end for Statskassens Løb. Der staar jo i den Kontrakt eller det Privilegium, som „Berlingske Tidende“ har faaet, at den, som har den egentlige Raadighed over Bladets Ledelse, er Indenrigsministeren, at Antagelse af en Redaktør kun kan ske med Ministeriets Samtykke, saaledes at altsaa den egentlige Leder af „Berlingske Tidende“ i Virkeligheden ikke bliver den Mand, hvis Navn staar paa Bladet som ansvarhavende, men

Regeringen, vor høje Regering. Vi have ogsaa set dette bekræftet over for andre privilegerede Blade. Jeg skal saaledes minde om „Aalborg Stiftstidende“. Da dette Blad i 1885 ikke vilde skrive, saaledes som Regeringen ønskede det, da det optog Artikler, som fordømte Regeringens Provisoriepolitik, hvad blev saa Følgen? Følgen blev den, at vedkommende Redaktør blev affædiget, og at der til Bladet maatte antages en ny Redaktør, som var mere villig og søjelig til at skrive, saaledes som Regeringen ønskede det. Vi se, at disse Blade, naar de have Valget imellem Privilegiet paa den ene Side og Skrivefriheden paa den anden, foretrække Privilegiet. Den Gang Ministeriet for nogle Aar siden udgav sit Provisorium angaaende Pressen, der jo blev udstedt for at komme hele Straamandsinstitutionen til Livs, saaledes at de, der vare de virkelig ledende og virkelig ansvarhavende for Blade, skulde have deres Navn trukket frem, saaledes at det kom til at staa paa Bladet, synes jeg derfor, at et Blad blev forbigaaet, og det var „Berlingske Tidende“. Da burde Hr. Manicus' Navn være bleven fjernet fra Bladet, og den daværende Indenrigsministers Navn sat paa Bladet i Stedet, fordi det efter Kontraktens hele Ordlyd er Ministeren, som er den virkelig ansvarhavende for Bladet. Jeg kan imidlertid saa godt forstaa, at det ikke skete den Gang, og at den daværende Indenrigsminister ikke havde lyst til at sætte sit Navn paa „Berlingske Tidende“, navnlig naar man ser paa den hele Maade, hvorpaa „Berlingske Tidende“ den Gang blev skrevet. Den Tone, som gik igennem Bladet den Gang, var af den Bestaafenhed, at den vel næppe kan kaldes Regeringens Tone, den var saa langt nede, at der næppe var noget Blad, der kunde hamle op med det i usømmelig Skrivemaade. Jeg sigter navnlig her til den Hælle Artikler, som stod i „Berlingske Tidende“ under Mærket Z. Disse Artikler vare navnlig en Fordømmelse over Arbejderpartiet, der var næsten ikke den Injult eller Forhaanelse, som ikke blev anvendt over for Arbejderpartiet af denne Hr. Z. Ligeledes var jo Bladet gennem Z.'s Artikler en ivrig Forsvarer for Provisorismen, for Gensdarmene, kort sagt, for alt det, Regeringen foretog sig ved den Lejlighed. Jeg forstaaar saa godt, at Regeringen skammede sig ved at sætte sit Navn paa Bladet, og derfor holdt en Straamand, der stod som ansvarhavende for denne Politik. Naar man nu vilde have at vide, hvorfor Indenrigsministeren ikke er gaaet med til Afgiften, saa maad det jo være af politiske Grunde. I andre Lande er det jo saaledes, at Regeringen